

130.001	97.017	61,9 pct.
140.001	100.823	71,6 pct.
150.001	103.659	68,0 pct.
160.001	106.855	52,4 pct.
170.001	111.611	54,0 pct.
180.001	116.207	57,4 pct.
190.001	120.463	57,4 pct.
200.001	124.719	57,6 pct.
210.001	128.960	63,2 pct.

Dårligere stillet efter indkomstfremgang

Hvis man yderligere tager hensyn til tidsforløb og realindkomst, altså beregninger over, hvordan det går familien f. eks. fra 1978 til 1980 ud fra de eksisterende nedtrappingsregler, skatter og gennemsnitsindkomster kombineret med den indtrufne prisstigning, ser tingene naturligvis endnu værre ud. *Samtlige normale familieindkomster i den ovennævnte tabel har da på de to år, hvor de har haft en normal merindkomst og har været udsat for skatte- stigning, tilskudsaftrapning og den konstaterede prisstigning, en tilbagegang i disponibel realløn på ca. 6 pct.* Og det på trods af, at de nominelt har haft en merindkomst over de to år på 23 pct.

Lovmodellen giver et eksempel på, hvad der sker, når man prøver at forbedre samspillet mellem skat og offentlige ydelser ved alene at ændre reglerne for offentlige ydelser. En familie med samlet indkomst på 100.000 kroner mistede i 1979 ved en lønfremgang på 10.000 kroner 1.150 kroner i samlet indkomst som følge af merskat og nedtrapping af offentlige ydelser. Som det fremgår af ovenstående tabel, beholdt den pågældende familie i 1980 3.820 kroner af de 10.000 kroner – altså et betydeligt bedre, men ikke tilfredsstillende resultat. Men tager man en højere samlet lønindkomst på f. eks. 140.000 kroner, viser det sig, at denne familie fra 1979 til 1980 er blevet ringere stillet. Årsagen til ændringerne fra 1979 til 1980 er først og fremmest en ændret nedtrapping i boligsikringen.

Skattelettelse nødvendig

De her gengivne eksempler viser, at problemet ikke kan løses alene gennem langsomme aftrapning af de offentlige ydelser, som let vil kunne medføre nye urimeligheder. Den eneste løsning er efter forslagsstillernes mening, at man når frem til en væsentlig nedsættelse af skatten på merindkomst (i de typiske tilfælde er denne på op til 63 pct.) samtidig med, at man tager fat på de offentlige tilskuds konstruktion og anden lovgivning.

Det er dette mål, der søges nået med beslutningsforslaget, idet baggrunden for de nødvendige lovændringer ønskes tilvejebragt under udvalgsarbejdet gennem oplysninger fra de berørte ministerier og fra lovmodelrådet.

En gennemførelse af den nødvendige lovgivning, så det igen kan betale sig at gøre en ekstra indsats, vil i sig selv bevirke, at realindtægterne, statens indtægter og den private opsparing vil blive forøget. Det er derfor sandsynligt, at en samlet reform, trods nedsættelse af skattesatser og eventuelle provenutab ved ændringer af de offentlige ydelsers konstruktion, for en stor del vil »betale sig selv«. Da forslagsstillerne imidlertid mener, at samfundet til enhver tid må have en tilstrækkelig stram finanspolitik, henviser de til de meget store besparelser, som de har foreslået på de sidste mange års finanslove – sidst ved vedtagelsen af finansloven for indeværende år.

Enkelte lovområder

De specielle områder af lovgivningen, der ud over indkomstskatten bør behandles under udvalgets arbejde, er efter forslagsstillernes mening:

1. Folkepensionen

Der bør foretages beregninger over omkostninger ved at sammenarbejde folkepensionens grundbeløb med pensionstillægget til et samlet pensionsbeløb, som udbetales uden nedslag uanset indkomst. Da store indtægter »tilbagebetaler« op til ca. 70 pct. af pensionen i beskatning, og da meningen med folkepensionen hele tiden har været principppet om en ensartet på et retsprincip hvilende pension, forekommer denne ændring ud fra alle synsvinkler berettiget. Blot ved en principvedtagelse med senere ikrafttræden vil man opnå, at kommende pensionister igen vil disponere samfundsmæssigt fornuftigt og ikke som nu lade sig påvirke af angsten for den af regeringen bebudede ændring af folkepensionen, hvorefter denne kun skal udbetales til visse indkomstgrupper.